

PEKELNÁ DÍRA

**BRIAN HERBERT
KEVIN J. ANDERSON**

PEKELNÁ DÍRA

PRAHA 2014

Přeložila:
DANA CHODILOVÁ

Brian Herbert, Kevin J. Anderson: Pekelná díra
Vydání první
Copyright © Dream Star, Inc. And Word Fire, Inc. 2010
All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,
www.baronet.cz v roce 2014 jako svou 1847. publikaci
Přeloženo z anglického originálu Hellhole vydaného nakladatelstvím
Simon & Schuster UK Ltd, Londýn v roce 2010
Český překlad © 2014 Dana Chodilová
Odpovědný redaktor Jiří Chodil
Korektorka Daniela Čermáková
Přebal a vazba © 2014 Emil Křížka
Ilustrace na přebalu © 2014 Emil Křížka
Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2
Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-836-1

BARONET
Praha 2014

Brian Herbert
Kevin J. Anderson

PEKELNÁ DÍRA

Brian: Julii, Kimberley a Margaux
Kevin: Jonathanovi, Jessice a Harrisonovi
Kéž jsou vaše životy naplněny celým vesmírem
příležitostí

PODĚKOVÁNÍ

Za pomoc při psaní a přípravě tohoto románu bychom rádi vyjádřili vděčnost Tomu Dohertymu z Tor Books, redaktorům Patu LoBruttovi (Tor) a Maxine Hitchcockové (Simon & Schuster UK) a agentovi Johnu Silbersackovi. Kevin by chtěl poděkovat Mary Thomsonové za svědomitý přepis a zkušebním čtenářům Diane Jonesové a Louisi Moestovi. A stejně jako u všech ostatních knih jsme nesmírně zavázáni manželkám, Janet Herbertové a Rebecce Moesta Andersonové, za lásku a tvůrčí podporu.

PROLOG

Vzpouira se chýlila k vrcholu a tento den měl pro bojovníky za svobodu znamenat všechno, nebo nic. Generál Tiber Maximilian Adolphus bojoval proti zkažené vládě Konstelace už pět let, rozdmýchal boj na dvaceti ústředních planetách zvaných Korunovační klenoty, vezl se na mocné vlně obecné podpory – a to všechno dohromady ho dostalo až sem. Do posledního boje, v němž se měl zhroutit starý režim.

Bitva nad planetou Sonjeera všechno rozhodne.

Generál zatínal zuby, až ho bolely, ale stál na můstku vlajkové lodi navenek klidný a sebejistý. Neplánoval stát se vůdcem rebelů, došlo k tomu shodou okolností, přesto nikdy nepouštěl ze zřetele cíl. Obyvatelstvo na mnoha planetách soužil zastaralý elitářský systém. Mocnější šlechtické rody pohlcovaly ty slabší a obíraly je o půdu. Nakonec se rozštěpily i silné rodiny a jejich členové se do sebe pouštěli, jako by se jednalo o nějakou hru. Zašlo to už moc daleko.

Generálovy neustále rostoucí síly se už pět let potýkaly s milovnicí starých pořádků, střídavě vítězily a prohrávaly. Každý uvážlivý člověk viděl, že rozbuřelý systém je shnilý, rozpadá se, většině lidí ubližu-

je. Obyvatelstvo Korunovačnických klenotů potřebovalo někoho, kdo jim poslouží za příklad, zažehne jiskru a sjednotí odpor. Adolphovi ta role připadla náhodou, a přece byl ke svému osudu stržen nevyhnutelně jako kus naplaveného dřeva v mocném proudu.

Jeho jednotky nyní směřovaly k hlavní trofeji: planetě Sonjeera s jejími úchvatnými domy z bílého kamene, vysokými věžemi a prastarými muzei – k výkladní skříni, v níž se vláda zrcadlila tak úžasně, jak ji líčili politici.

Diadém Michella Duchenetová, nejvyšší vládkyně Konstelace, by porážku nikdy nepřijala, zuby nehty se držela své pozice. Než by se ta stařena vzdala Hvězdného trůnu, raději by nechala celou planetu zničit bez ohledu na nevinné občany, které měla zastupovat a chránit. A pokud generál připustí, aby k tomu došlo, nebude o nic lepší než ona. Jenže neviděl způsob, jak to obejít.

V dosavadních bitvách se Adolphus snažil udržovat počet civilních obětí na minimu, ale věděl, že ho Diadém nakonec donutí jednat. Načrtne před ním temnou čáru morálky a vyprovokuje ho, aby ji překročil. Možná se to stane už dneska...

„Plynule kupředu.“ Generálova vlajková loď *Jacob* nesla jméno po jeho otci, jedné z prvních obětí v řadě politických a ekonomických pletich, které přiměly Adolpha k akci. „Fregaty a křižníky, vpřed. Otevřete dělové šachty a ukažte jim, že to myslíme vážně.“

„Rozkaz, generále.“

S intenzivním soustředěním studoval monitor a planetu, která se každým okamžikem zvětšovala. Sonjeera jiskřila drobnými tečkami lodí, základen a děním na oběžné dráze. Byl to safír vyšperkovaný mraky, zelenými kontinenty a světly měst, třpytícími se na noční straně. Drahokam mezi všemi Korunovačnickými klenoty.

Adolphovy oči se zdály temné a starší, než příslušelo jeho rokům, dlouho už se neusmály. Černé vlasy měl úhledně zastřižené, hranatou tvář, obvykle se stínem strniště, si před několika hodinami pečlivě oholil. Hodlal v tomto střetu vypadat dobře, bez ohledu na to, jak dopadne. Byl tím povinen historii...

Tmavě modrou uniformu měl úhlednou, bez poskvrnky, na límci se mu rýsovaly měděné znaky hodnosti, žádné medaile ani ozdoby nenesl. Nechtěl se nechat vyznamenávat, dokud doopravdy nevyhrál. Nepustil se do tohoto konfliktu pro slávu ani bohatství, ale kvůli spravedlnosti.

„Taktický plán na monitor, pane Conyere. Ukažte mi rozložení našich lodí a obranu, kterou připravila Sonjeera.“

„Tady to je, generále.“ Taktický důstojník zobrazil schéma rozmístění čtyř set šedesáti tří povstaleckých lodí – flotily rozhodně lepší než to, co narychlo sehnala armáda Konstelace. Měli torpédoborce, rychlé stíhače, fregaty, křižníky, mohutné transportéry, dokonce i civilní nákladní lodě opatřené pancíři a zbraněmi.

Nad hlavní planetou zaujaly postavení nákladní lodě, transportéry a jachty s krátkým doletem a snažily se vybudovat obranu. Chabý prstenec ochranných lodí se rozmístil i poblíž hlavního uzlu na orbitě, výchozího bodu meziplanetární strunové sítě, která spojovala planety Korunovačnických klenotů. *To ani zdaleka nebude stačit.* Generálový síly by dokázaly překonat obranné lodě a obsadit uzal bez velkého odporu – a také se k tomu chystaly.

„Nepozorujeme, že by Diadém nasadila nějakou zásadní obranu, pane.“

„Udělá to,“ prohlásil Adolphus. *Tak lehké to přece být nemůže!*

Prostřednictvím kódovaného komunikačního systému se z můstku torpédoborce ozval Franck Tello, generálův zástupce a blízký přítel. Mluvil vesele jako obvykle: „*Možná je tohle odpověď té staré čubky. Mrkla se na naši flotilu a mazala se schovat do krytu. Doufám, že si vzala toaleták a rezervní spodňáry.*“

Muži na můstku *Jacobi* se zasmáli, napětí se uvolnilo, ale Adolphus pomalu zavrtěl hlavou. „Michella není hloupá, Francku. Ví, že se blížíme, a bitvy prohrává už celé roky. Kdyby se chystala vzdát, uzavřela by s námi nějakou dohodu, aby si zachránila kůži.“ Nelíbilo se mu to.

Když se jeho flotila rozvinula a chystala se vytvořit blokádu, začalo být v prostoru mezi planetou a oběžnou dráhou rušno. Do vzduchu se vznesly cestovní moduly a raketoplány, lidé ve chvatu a překotně opouštěli hlavní planetu.

„*Možná ta čubka už odletěla,*“ nadhodil Tello.

„To bych do ní neřekl,“ uvažoval Adolphus, „ale vsadím měsíční gáži, že vyhlásila evakuaci, aby způsobila chaos.“

Z uzlu strunové sítě na orbitě vyrazil přetížený tahač s kostrou ověšenou cestovními moduly, klátícími se jako zralé ovoce. Druhý tahač ještě kotvil u uzlu, ale nakládat už nestačil. Ti, kdo se evakovali na poslední chvíli, zůstanou trčet na orbitě.

„Je to jako davová hysterie. Radši to skončíme, než se to zašmodrchá ještě víc. Čtyři fregaty, obsaďte uzel strunové sítě,“ nařídil Adolphus. „S minimálními škodami a bez mrtvých, když to půjde.“

Lodě vyrazily a vyslaly příkaz ke kapitulaci. Zatímco se blížily k uzlu, odlepil se od doku druhý tahač, kymácel se od stanice, naložený jen z půlky. Odpadly od něj tři cestovní moduly, ve spěchu nedostatečně zajištěné, a vejcovitá plavidla se řítily do volného prostoru.

„Zastavte tu loď! Nevíme, kdo je na palubě,“ houkl Adolphus do kódlinky. Vyslal jeden z obřích pomalých transportérů, aby plavidlo zablokoval.

Kolem se hemžily osobní raketoplány a evakuační lodě krátkého doletu, v panice se stahovaly na temnou stranu Sonjeery. Adolphus zaťal zuby ještě víc. Diadém své obyvatelstvo děsila výmysly, co mu on a jeho údajní barbaři provedou... a přitom to byla Michella, koho by se měli bát.

Druhý strunový tahač dál mířil od uzlu a zrychloval, ale generálův pomalý transportér mu zkřížil cestu, než stačil aktivovat ultrarychlé motory.

Pilot transportéru vykřikl do kódlinky: „*On do nás vrazí, generále!*“

„Stáhněte se a přizpůsobte rychlost, ale neodchylujte se z dráhy. Jestli chce pilot srážku, tak mu ji dopřejte, ale mírnou.“

Transportér rebelů neustoupil z cesty, ani když se tahač hnal dál. Adolphus oceňoval statečnost jeho posádky – kdyby prchající plavidlo aktivovalo strunové motory, obě lodě by se na místě vypařily. Tahač se blížil a transportér rebelů ho blokoval a zpomaloval. Lodi se ve volném prostoru srazily, ale škody byly minimální.

Jakmile čtyři fregaty rebelů zopakovaly žádost o kapitulaci strunového uzlu, vyrazilo ze svých pozic deset malých obranných lodí Konstelace, koordinovaným pohybem se hnalo vpřed a spustilo palbu na generálovu bitevní loď. Na trupu první fregaty vzplanuly exploze a povstalecké posádky vykřikly překvapením.

„*Co to sakra dělají?*“ ozval se Franck Tello z kódlinky. „*Máme stokrát víc lodí než oni!*“

„Opětujte palbu,“ nařídil Adolphus. „Když to půjde, zneškodněte motory... ale udělejte, co musíte.“

Kapitáni fregat spustili odvetnou palbu a tři obranné lodě explodovaly. Další dvě byly poškozeny, ale

zbytek dál kroužil kolem. Salvy výbušných střel létaly všemi směry, většina z nich směřovala na Adolphovy fregaty, ale mnohé další minuly cíl a zasáhly blízká plavidla včetně evakuačních lodí Sonjeery, které uháněly od strunového uzlu do vesmíru.

Když Adolphus viděl, že vybuchla dvě civilní plavidla, křikl rozkaz, aby se jeho flotila semkla. „Není čas na tanečky. Zničte tu obranu!“

Vzbouřenci v náporu palby rozprášili lodě dřív, než stačily natropit další škody. Generála bolely čelisti, jak zatínal zuby. Nesnášel zbytečné zabíjení. „Proč neustoupili? Proti nám neměli šanci.“

Poručík Spencer, zbraňový důstojník, si odkašlal. „Pane, jestli můžu něco navrhnout, teď si můžeme vynutit vítězství. Pohrozit jim, že vyhodíme do povětří celý uzel, jestli se Diadém nevzdá. To by ochromilo veškerou meziplanetární dopravu Konstelace – a to nikdy nepřipustí.“

„Jenže to nepřipustím ani já, poručíku,“ zamítl to Adolphus. „Rukojmí a terorismus jsou jen pro zbabělce a surovce. Lidé z Konstelace musí poznat, že jsem jiný.“ Propagandistická mašinérie Diadému ho už dávno vykreslila coby „monstrum“ a „anarchistu“. Kdyby přerušil dopravní a obchodní linky mezi Korunovačnickými klenoty, lidé by se proti němu obrátili v několika týdnech.

„Generále, strunový uzel je náš,“ oznámil kapitán první fregaty. „Máme převahu. Nikdo ze Sonjeery se nikam nedostane.“

Adolphus přikývl, ale dál byl ve střehu. „Stíhače, zachyťte ty uvolněné cestovní moduly, než shoří na orbitě.“

„Z jednoho jsem sakra nervózní, generále,“ ozval se Franck z vysílačky. „Jak si tam může Diadém jenom tak dřepět, když má nad hlavou skoro pět set povstaleckých lodí?“

„A je to tu, pane!“ přerušil ho zbraňový důstojník. „Ze senzorového stínu Sonjeery se vynořily bitevní lodě Konstelace.“

Ted' už tomu Adolphus rozuměl. „Ty obranné lodě se nás snažily zdržet. Dobrá, kolika plavidlům čelíme?“

Conyer provedl sken. Lodě Diadému se hnaly vpřed v náhodných formacích, jako by chtěly svůj počet zamaskovat. „Tři sta dvanáct, pane. Přesně. Nejspíš jsou to všechny lodě, které jí zbyly.“

I když měl generál značnou početní výhodu, byl si jistý, že Diadém Michella dala své flotile rozkaz nevzdávat se. Jestli povstalci získají převahu, obránci Konstelace mohou naplnit sebevražedný scénář... i když pochyboval, zda by rozkaz k sebezničení splnili. Tiber Adolphus si mezi svými muži takovou věrnost vypěstoval, ale nevěřil, že by toho byla schopna i Diadém. Na druhé straně, obranné lodi kolem strunového uzlu už dokázaly, že jsou ochotny se obětovat.

„Nezpomalují, generále!“ vyhrkl poručík Spencer.

„Z vlajkové lodě Konstelace došla zpráva, pane,“ ohlásil komunikační důstojník.

Obrazovku zaplnil obraz postaršího muže v konstelační uniformě poseté tolika stužkami, medailemi a odznaky, až to vypadalo jako křiklavé brnění na košili uniformy. Voják měl smutné šedé oči, štíhlou tvář a úhledně upravené licousy. Adolphus tomuto soupeři čelil už v osmi předchozích bitvách, z nichž pět vyhrál, ale jen těsně. „Komodore Hallholme!“ Přestože se k nim blížily poslední zbytky obranné flotily Diadému, přinutil se generál jednat klidně a střízlivě, zvláště s tímto mužem. „Jsme v jasné převaze. Moji lidé mají základny na čtených planetách Korunovačnických klenotů a dnes hodlám převzít Sonjeeru. Zbývají jen detaily.“

„*Ale právě na těch spočívají dějiny.*“ Starý komodor se mračil nad volbou, kterou měl před sebou. Percival Hallholme byl úctyhodný nepřítel a čestný muž, dobře obeznámený se zákonitostmi střetů. „*Diadém mi nařídila trvat na vaší kapitulaci.*“

Posádka *Jacobu* se té absurdní poznámce rozesmála, ale Adolphus ji umlčel. „To tentokrát nepůjde, komodore.“ Byla to poslední šance, jakou mu dával, a vložil do té nabídky veškerou upřímnost. „Prosím, buďte rozumný – víte, jak to skončí. Pomůžete-li mi docílit poklidného řešení bez dalšího krveprolití a bez újmy Sonjeeře – planetě, kterou všichni milujeme –, jsem ochoten zajistit amnestii vám a vašim nejvyšším důstojníkům, dokonce i exil pod dohledem pro Diadém Michellu, lorda Selika Riominiho a pár nejhorších provinilců z řad šlechty.“

Lodě Konstelace se blížily a blížily. Adolphus hleděl na Hallholmeův obraz a v duchu toho muže nabádal, aby přišel k rozumu, couvl, ustoupil tváří v tvář realitě.

Prchavou chvíli si myslel, že si to starý komodor rozmyslí, ale pak Hallholme zavrtěl hlavou: „*Bohužel, generále, Diadém mi nedovolila vyjednávat. Mám si vynutit vaši porážku za každou cenu, za použití všech nutných prostředků.*“ Ukázal na svého komunikačního důstojníka. „*Než zahájíte palbu, měl byste něco vidět.*“

Monitory na můstku *Jacobu* zaplavily obrazy zoufale vyhlízejících lidí s vyzáblými tvářemi, vpadlýma očima a zděšeným výrazem. Tísnilo se v místnostech s kovovými stěnami, které vypadaly jako vězeňské cely na kosmických lodích nebo neprodyšně uzavřené prostory pro posádky.

Adolphus některé z těch tváří poznal.

Z kódlinky houkl Franck Tello: „Moje sestra! Už měsíce o ní nic nevím.“

Někteří z Adolphových důstojníků na můstku poznali další zajatce, ale lidí byly tisíce. Obrazy se střídaly jeden za druhým.

„*Držíme je na palubě těch lodí, generále,*“ oznámil Hallholme. Ve vlasech a na čele měl najednou krev, otíral si ji hadříkem. Zatímco se kamery obrátily k zajatcům, něco se u něj na můstku zřejmě přihodilo. „*Sedmnáct tisíc zajatců. Členové vašich rodin a jejich blízcí. Jestli na nás začnete pálit, povraždíte vlastní lidi.*“

Adolphovi se zvedl žaludek nevolí, když se díval na ta vyděšená rukojmí, včetně žen, dětí a starců. „*Odjakživa jsem vás považoval za čestného muže, komodore. Tento odporný akt je pod vaši úroveň.*“

„*Je-li v sázce osud Konstelace, tak ne.*“ Hallholme se zatvářil rozpačitě, snad i znechuceně sám sebou, ale potlačil to a stále si držel hadřík na hlavě. „*Podívejte se na ně. A ať se na ně podívají všichni povstalci. Znovu žádám vaši kapitulaci, generále.*“

„*Všichni jsme zažili tragédie, pane,*“ ozval se Conyer a hlasitě polkl. „*Dalo se čekat, že se Diadém sníží k takové barbarské taktice.*“

„*Musíme dobýt Sonjeeru, generále!*“ naléhal navigační důstojník.

Starý komodor na své lodi vyštěkl nějaký rozkaz a do zorného pole vysílaných obrazů vešly stráže Diadému. Oháněly se elektrickými bodci s prskajícími hroty. Rukojmí se snažila bránit, ale stráže se na ně vrhly, pálily jim kůži, prolévaly krev. Zajatci ječeli bolestí a Adolphovi bylo, jako by mučili jeho samotného.

„*Generále, tohle jim nesmí projít!*“ vyjekl plukovník Spencer.

Hallholme křikl: „*Stráže, nastavte úroveň na smrtící dávku.*“ Jeho lodě dál postupovaly vpřed. „*Okamžitě se vzdejte, generále. Prolitá krev ulpí na vašich rukou.*“

Dvě flotily se k sobě blížily, až je odděloval jenom kousek prostoru. Všechny dělové šachty byly otevřené, zbraně připraveny k palbě.

„Jste zvíře, komodore.“ Sedmnáct tisíc obětí. „Já se nevzdám. Zbraňový důstojníku, připravte –“

„*A navíc máme na palubě vaši matku, generále,*“ přerušil ho Hallholme a na monitoru se objevil její obraz. Adolphus do této chvíle věřil, že je v bezpečí, ukližená pod smyšleným jménem do jedné tiché vesničky na Qiorfu. Ale teď na něj hleděla z obrazovky s pohmožděnou tváří, urousanými vlasy, zavřená v kobce na nějaké lodi. Ale na které?

Generál na okamžik, na pouhý okamžik ztuhl.

Hallholmeovi to stačilo. Vyštěkl rozkaz a celé tři stovky bitevních lodí Konstelace spustily palbu z bezprostřední blízkosti.

Diadém Michella Duchenetová toho muže nesnášela za to, co provedl Konstelaci. Dvacet ústředních planet bylo po staletí sjednoceno pod stabilní vládou, s vysokým životním standardem a obyvatelstvem, které si příliš nestěžovalo. Tiber Adolphus to všechno zkazil.

Snažila se nebrat si to osobně, vůdce má být přece povznesený a profesionální. Ale Konstelace byla její a každý, kdo ji ohrožoval, se dopustil osobní urážky vůči ní.

Seděla na Hvězdném trůnu jako vzteklý anděl smrti, tyčící se nad jednáním válečného soudu. Bylo zničeno víc než sto povstaleckých bitevních lodí, než Adolphus konečně vyhlásil bezpodmínečnou kapitulaci. Někteří generálovi muži v zoufalství a pod náporem útoku spustili odvetnou palbu na Hallholmeovy lodě, ale on sám odmítl v zápalu bitvy vraždit rukojmí, i když

to znamenalo jeho porážku. Adolphus ztratil tisíce lidí a další tisíce se dostaly do zajetí. Teď, když válka skončila, by snad Diadém mohla projevit slitování.

Zasedací síň na Sonjeeře byla přeplněná, všechna sedadla obsazená. Michella se postarala o to, aby se jednání válečného soudu vysílalo po celé planetě. Komentované záznamy se rozšíří po Korunovačnických klenotech, proniknou i na drsné okrajové planety Vzdálené zóny.

Eskorta šesti ozbrojených strážců přivedla do sálu Tibera Adolpha, zbaveného odznaků vojenské hodnosti. Pouta byla naprosto zbytečná, ale Diadém je považovala za působivý detail. Tento muž musí posloužit jako příklad.

Ani jeho četní stoupenci neujdou trestu. Zabaví jim državy, ty nejprominentnější pošle do otroctví, zbytek odsoudí k životu v bídě. Záleželo jí jen na jednom, a to byl Adolphus.

Kráčel kupředu, držel se zpříma navzdory řetězům. Dav vztekle bručel, i když zdaleka ne tak hlasitě, jak Michella doufala. Ten muž si na Korunovačnických klenotech nějak získal oblibu, ba dokonce ho považovali za hrdinu! A to Michellu rozčilovalo.

Předchozí večer, když se připravovala na toto představení, sešla se s lordem Riominim. Přišel ustrojen v typickém černém oděvu, i když šlo o soukromé setkání v paláci Diadému. Selik Riomini byl nejmocnější z urozených, vládce vlastní planety Aeroc. Velel také armádě Konstelace, protože jeho soukromé vojenské síly tvořily základ flotily, která se pustila do boje se šířící se vzpourou.

„Musím ho samozřejmě popravit, Seliku,“ prohlásila Michella, když spolu popíjeli nepředstavitelně cennou brandy, již jí přinesl darem. Riomini by se rád stal příštím Diadémem a už si rozestavoval figurky na mo-

censké šachovnici. Michella však navzdory věku ještě na odpočinek nepomýšlela.

Riomini usrkl brandy a pak odpověděl: „To je přesně to, co udělat nesmíte, eminence. Ta vzpoura ukázala na zásadní chyby v naší vládě a zažehla troud, který se hromadil po celé generace. Jestli popravíte Adolpha, uděláte z něj mučedníka a nepokoje neutichnou. Jeho věci se chopí někdo jiný. Potrestejte ho, ale nechte ho naživu.“

„To odmítám! Ten muž spáchal velezradu, pokoušel se zničit Konstelaci –“

Temný lord odložil sklenici a naklonil se k ní blíž. „Prosím, poslechněte mě, eminence. Pokud se vypořádáte s křivdami, které zapříčinily vzpouru, lidé se uklidní a počkají si, co uděláte.“

Michella se nemínila nechat jen tak přesvědčit. „A co udělám?“

„No, pár kosmetických změn, zřídíte řadu výborů, budete tu záležitost příštích pár let prošetřovat a zápal postupně vyprchá. Brzy se na celou vzpouru zapomené. A na Adolpha taky.“

Rozumově chápala moudrost v jeho slovech, ale osobně nedovedla potlačit vztek. „Nenechám ho jen tak uniknout, Seliku. Nedám mu milost.“

Riomini se jenom zasmál. „Ale kdepak, *tohle* bych nikdy nenavrhoval, eminence. Mám takový nápad, který se vám, myslím, bude líbit...“

Nyní stál sesazený Adolphus v pozoru uprostřed podlahy z leštěného kamene. Přítomní šlechtici nedočkavě poslouchali výčet jeho zločinů, jeden za druhým, celou dvouhodinovou litanií. Adolphus žádné z těch obvinění nepopřel. Očividně předpokládal, že ho čeká

trest smrti. Michella ho se zvláštním potěšením informovala, že během bojových operací zahynula kromě jiných rukojmí i jeho matka (o což se pochopitelně sama postarala).

Když byl obžaloba u konce, obecenstvo čekalo. Diadém Michella se pomalu a vzosně zvedla z trůnu a dávala si načas, než spustila řeč, kterou si tak dlouho pilovala. Vystříhla dokonce i sladký shovívavý výraz, s nímž vystupovala coby milovaná a laskavá matka celé Konstelace.

„Tibere Maximiliane Adolphe, stal jste se metlou naší mírumilovné společnosti. Každý tady ví, jakou bolest a zoufalství jste způsobil.“ Usmála se jako zklamaná učitelka. „Ale já nejsem pomstychtivá. Mnozí z vašich bývalých stoupenců, kteří u mě žebrali o milost, žádali, abych napravila problémy, které jste se snažil řešit násilím. Jsem Diadém a je to moje povinnost.“

Co se však vás týče, Tibere Adolphe, vaše zločiny nelze odpustit. Zasluhujete si popravu. Já vám ale udělují druhou šanci ve vřelé naději, že nasměrujete svou energii pro dobro lidstva.“

Počkala, až se zvedne a zase rozplyne vlna překvapeného šumu. Nakonec pokračovala: „Proto vás posílám do vyhnanství na jednu divokou planetu ve Vzdálené zóně. Odejděte tam a vezměte si s sebou, kolik stoupenců jenom chcete. Místo abych působila další zkázu, nabízím vám nový začátek, šanci něco *vybudovat*.“

Předem si prohlédla obrazy planety, kterou pro něj vybrali – pustinu, obří strup na zadku celé galaxie. Kdysi snad bývala krásná, ale před několika sty let ji málem zničil dopad mohutného asteroidu. Krajina skomírala, ekosystém se nacházel v troskách. Pár přeživších zbytků domorodé fauny a flory se neslučovalo s lidskou biochemií.

Aby mu ještě otočila nůž v ráně, rozhodla se Michella pojmenovat ten svět *Hallholme*.

Adolphus zvedl hranatou bradu a promluvil: „Díků Michello, přijímám vaši výzvu. Lépe vládnout na nejstrašnější hraniční planetě než sloužit zkorumpované vládě na Sonjeeře.“

To vzbudilo pískot, kletby a syčení. Michella pokračovala svědomitě mateřským a přívětivým tónem: „Dostal jste šanci, Tibere Adolphe. Poskytnu vám základní zásoby, které potřebujete na to, abyste se tam usadil.“ Odmlčela se a uvědomila si, že už nemá co říct. „Domluvila jsem.“

Zatímco ozbrojení strážníci Adolpha odváděli, tajila Michella spokojený úsměv. Dokonce i jeho stoupenci připustí, že byla shovívavá. Nemohou ji kritizovat. A až sesazený generál zahyne – což se jistě stane, protože mu nechala poškodit zařízení a nakazit zásoby –, bude to selhání vnímáno jako jeho vina. Nikdo se nedozví, jak to bylo ve skutečnosti.

Adolphus na té pekelné planetě nepřežije ani tři měsíce.

**O DESET LET
POZDĚJI**

1

To ráno zanechala prašná bouře ve vzduchu zelenkavý opar. Jemnou vrstvu písku ze zpevněných budov svane během dne občasný větrík... anebo počasí provede něco úplně jiného. I po deseti letech pobytu byla planeta Hallholme stále nepředvídatelná.

Tiber Maximilian Adolphus dorazil na kosmodrom, ležící pár kilometrů za Michelliným Městem, aby uvítal pravidelný strunový tahač s pasažéry a tolik potřebným nákladem. Poručík Spencer, jeho řidič, zaparkoval pozemní vůz na veřejném parkovišti a Adolphus se vydal ke scházejícímu se davu.

Jakmile ho spatřili jeho staří vojáci, slavnostně mu zasalutovali. Disciplínu měli v krvi a všichni v kolonii ho pořád považovali za „generála“. Dokonce i rodiny civilistů a dělníci z řad trestanců ho zdravili s nelíčeným, upřímným respektem, protože věděli, že na tomto příšerném místě a v nemožné situaci dokázal maximum. Adolphus ukázal kolonii, jak přežít, ať na něj svět mocných zkusí cokoliv.

Přistávací a nakládací oblast připomínala rušné tržiště. Dělníci se chystali na přijetí pravidelných d-boxů z tahače, který zrovna dorazil na oběžnou dráhu. Pod-

zemní skladištní hangáry byly otevřeny a čekaly, až z nebe sestoupí nový náklad. Byly připraveny valníky k dopravě rychle se kazícího zboží přímo do Michellina Města. Obchodníci kolonie se už těšili na smlouvání o nové materiály. Bude to otevřený boj.

Úředníci kosmického přístavu pořídili soupis položek, které měly dorazit z jiných světů Konstelace, Adolphus však věděl, že na tyto seznamy není spolehnutí. Doufal, že bedny nebudou obsahovat další zásilku zimních bund nebo přístrojů k dýchání pod vodou. Obojí bylo na této planetě k ničemu.

Ty přetrvávající zmatky se nedaly vysvětlit čistou neschopností. Diadém Michella se na Sonjeeře netajila tím, že by netruchlila, kdyby vyhoštěný generál v izolované kolonii zahynul. A on přesto se svými lidmi dál přežíval.

Na počátku exilu pojmenoval Adolphus první osadu na planetě na její „počest“ Michellino Město. Diadém moc dobře věděla, že je to skrytá urážka, ale nemohla žádat přejmenování, aby nepůsobila jako malicherný hlupák. Místní planetu překřtili na Pekelnou díru a její hlavní město s gustem nazývali Kotel.

„Proč ta slavnostní uniforma, Tibere?“ ozval se mu po levici známý hlas. „Vypadá to, že sis ji nechal speciálně pro dnešek vyčistit a vyžehlit.“

Ve shonu lidí očekávajících přilet tahače si Sophie Venceové ani nevšiml. Tato žena, největší distributorka zboží v kolonii, se vždycky živě zajímala o přivezený náklad. A Adolphus měl její společnost rád.

Oprášil si klopou staré uniformy, pohladil si medaile na hrudi, které od svých stoupenců dostal navzdory porážce vzpoury. „Vydrží mi čistá dlouho, protože ji nosím málokdy.“ Přejel si prsty po upnutém límci. „Do tohoto prostředí to není moc vhodný úbor.“

Sophie měla vlnité tmavě hnědé vlasy, velké šedé oči a pleť, která vypadala lépe bez líčení. Byla v časném

středním věku, o deset let mladší než Adolphus, ale v životě už toho zažila dost a dost. Její zralá ústa se dovedla usmívat stejně jako vydávat strohé příkazy. „Obvykle nechodíš tahače vítat. Co je na tomhle tak zajímavého? Včera večer ses o ničem nezmínil.“ Věnovala mu milý úsměv. „Nebo jsi byl zaujatý něčím jiným?“

Zachovával upjatou a formální tvář. „V cestovním modulu je jeden z hlídacích psů Diadému. Přiletěl zjistit, jestli nemám za lubem nějakou neplechu.“

„Ty máš nějakou neplechu za lubem vždycky.“ Proti té poznámce neprotestoval. Sophie pokračovala: „Nedojde jim, že to není žádná přepadová kontrola, když o ní víš?“

„Diadém netuší, že o tom vím. Dostal jsem kódovaný vzkaz od jednoho tajného kontaktu na Sonjeeře.“ Ve staré vlasti se pořád ještě našla spousta lidí, kteří litovali, že jeho vzpoura neuspěla.

V obláčku prachu před nimi zastavil jeden z hučících valníků a Sophie osmnáctiletý syn Devon stáhl okénko u řidiče. Byl to nápadně hezký hoch svalnaté postavy a sytě modrých očí. Ukázal na volné prostranství, ale Sophie zavrtěla hlavou a bodla prstem k jihu. „Ne, zajed' tamhle! Naše boxy budou v první várce.“ Devon se rozjel na určené místo a zaujal výhodné postavení, než stačí dorazit další valníky.

Úředníci se shromáždili ve sběrné oblasti a čekali na novou skupinu odsouzenců, padesát lidí z hrstky planet Konstelace. Adolphus byl za ty síly vděčný, v drsné kolonii byla věčně spousta práce. I po desetiletí vyčerpávající dřiny a s rozrůstajícím se obyvatelstvem se osady na Hallholme potácely na hraně přežití. Zapojí odsouzence do práce, rehabilituje je a dopřeje jim nový začátek – budou-li o to stát.

Zaclonil si oči a hleděl do zelenohnědého nebe, pátral po jasných bílých světlech klesajících d-boxů nebo cestovního modulu. Až obří strunový tahač zakot-

ví na jediné stanici na oběžné dráze planety, začne ze své kostry uvolňovat jeden kontejner za druhým. Jakmile se obří loď vyprázdní, připraví pilot její kostru na upevnění pečlivě prověřených n-boxů, které má Adolphova kolonie poslat zpátky na Sonjeeru coby hold Diadému.

Hold. Samotné to slovo mělo zubaté okraje a ostré hroty. Adolphus nebyl sám, kdo mezi správci čtyřiapadesáti nově osídlených koloniálních světů Vzdálené zóny nesnášel požadavek Konstelace na její podíl. Vybudovat opěrný bod na exotické planetě nebylo jen tak. Biochemie většiny světů se neslučovala s pozemskými systémy, takže se veškeré zásoby jídla, osivo a hnojiva musely dovážet. Na zdevastovaném Hallholme byl ten úkol ještě těžší.

Při těch vzpomínkách si Adolphus lítostivě povzdechl. Rozpoutal vzpuru kvůli velkým společenským změnám... změnám, které většina obyvatel považovala za nezbytné. A dostal se blízko k vítězství – tuze blízko –, ale pod palbou a tváří v tvář zradě zvolil jedinou možnost, s níž dokázal žít dál, jedinou morální volbu. A teď musel žít s následky porážky.

Diadém Michella se ale s triumfem nespokojila. Nečekala, že kolonie přečká první rok, a nevěřila, že Adolphus dodrží podmínky vyhnanství. A tak poslala někoho, kdo ho zkontroluje – zase. Ale ten inspektor nenajde nic. Žádný nikdy nic nenašel.

Po přistávací dráze se rozlehl signál a lidé se rozběhli na svá místa. Sophie Venceová se na něj znovu usmála. „Radši se dám do práce. Boxy už se blíží.“ Vlepila mu letmý polibek na tvář a on se začervenal. Nesnášel se za to, že nedokáže ovládnout vlastní rozpaky.

„Na veřejnosti ne,“ vyhrkl. „To přece víš.“

„Vím, že jsi z toho celý nesvůj.“ Spěchala pryč a po cestě mu zamávala. „Tak tedy později.“

2

Když transportér dorazil na terminál nad Hallholme, našla si Antonia Anquiová neobsazený průzor cestovního modulu a shlédla na planetu. Modul byl standardní vysokokapacitní model, i když ne zcela obsazený – o tuto destinaci neměli cestovatelé valný zájem. Nebylo nutné se tlačit u okének, což Antonii vyhovovalo; nestála o společnost, rozhovory ani o pozornost.

Mladá žena vyhlížela hvězdnatou tmou k rýsující se kouli dole. Planeta Hallholme vypadala drsně i z vesmíru. Kdysi bývala asi svěží a pohostinná, ale teď se zdála smrtelně raněná. Nebylo divu, že jí lidé říkají Pekelná díra.

Ale i to bylo lepší než Aeroc, planeta, z níž v zoufalství utekla. Cestovala strunovou sítí na centrální uzel na Sonjeeru a pak použila linku vedoucí co nejdál od Korunovačnických klenotů. Doufala jen, že to stačí na to, aby se tu schovala a zařídila si nový život.

Když tahač přistával u terminálu, rozechvěl se cestovní modul hlasitými zvuky. Sám tahač nebyl o moc víc než kostra, na níž se zavěšovaly četné nákladní boxy nebo moduly pro cestující jako kuličky vína v hroz-

nu. Antonia čekala dychtivě a zároveň s obavami. Byla už skoro na místě, skoro volná.

D-boxy se jeden za druhým oddělovaly od konstrukce a klesaly do nižších vrstev oběžné dráhy, odkud byly automaticky naváděny k označenému prostoru kosmického přístavu Michellina Města. Pokaždé, když se nějaký box odpojil a odpadl, sebou Antonia při té vibraci a žuchnutí šklubla.

Planeta Hallholme se pod ní pomalu otáčela a odhalovala vodní plochy, prázdné kontinenty a konečně i osídlenou část nedaleko soustředných terénních vln zbylých po dopadu asteroidu. Antonia zadržela dech, když viděla obrovský kráter. Vyplňovala ho sklovitá tavenina a obklopovaly pahorky, táhly se od něj rozeklané pukliny velké jako kaňony. Hrubými jizvami v zemi se na povrch dál řinula láva. Pět staletí neznamena v geologickém měřítku nic a planeta se pořád zoufale snažila zotavit.

Ano, Pekelná díra je to poslední místo, kde by kohokoli napadlo ji hledat.

Ve svých devatenácti letech už Antonia věděla, jak se o sebe postarat, lépe než většina dospělých. Za uplynulé dva roky na útěku se naučila mnoho způsobů, jak uniknout dopadení. Věděla, jak změnit identitu a vzhled, jak získat práci a vydělat si peníze na život bez zbytečných otázek; věděla, jak se bát a jak se obhájit.

Přede dvěma lety – připadalo jí to jako celý život – bývala afektovaná a rozmazlená, stvoření se společenskými vyhlídkami, majitelka vybraného šatníku s oděvy pro každou příležitost a do každého počasí. Měla i jiné jméno, Tona Quirrieová, ale to bylo líp zapomenout. Už nikdy ho nepoužije – *nemůže* ho použít. Co by debutantka na planetě Aeroc se předváděla s okázalými účesy a v nejnovějších modelech šatů, protože

jí matka tvrdila, že jí takové věci dělají krásnou. Nyní se Antonia ze všech sil snažila zošklivit: tmavě hnědé vlasy jí visely zplihle na ramena a oblékala si jen obyčejné, praktické šaty.

Byla dcera ředitele velké elektrárny na Aeroku, jedné ze starých civilizovaných planet, jíž dlouho vládla šlechtická rodina Riominiů. Měli příjemný domov s rozlehlou kuchyní, bazén obklopený terárii a dobře naladěné piáno. Matka hudbu milovala a při společenských událostech často hrávala, ale nejlepší bylo, když se stáhla do zimní zahrady a pustila se do klasických kousků nebo dojímavých, složitých melodií, jež možná komponovala sama. Antonia sedávala v hale a poslouchala. Brala dokonce lekce, chtěla se jednoho dne matce vyrovnat. Nyní jí hudba ze života vymizela.

Když bylo Antonii sedmnáct, nastoupil do práce k jejímu otci ve vedení elektrárny energický mladík jako Rullins. Měl jednadvacet let, byl hezký, náruživý, bystrý a očividně se ve světě neztratil. Brzy se stal pro otce nepostradatelným a často chodil k nim domů na obchodní schůzky, které přecházely ve společenské události.

Jako si postupně začal mladičké Antonie všímat. Nadchlo ji to a ani rodiče nic nenamítali, protože měli mladíka rádi. Jako měl oči jen pro ni, kdykoli se ocitli spolu.

Po čtyřech měsících ji požádal o ruku. Její rodiče to překvapilo a doporučili mu, aby počkal, vysvětlili mu, že je příliš mladá, ale nebránili mu v dalším dvoření. Jakovi se ten odklad nezamlouval, ale přísahal, že svou oddanost dokáže. Antonia si pamatovala, jak se otec tomu slibu usmál. „Přesně v to doufám, pane Rullinsi. Jen tomu dejte čas.“

Z Jaka však vyzařovala jakási naléhavost, která Antonii mátl. Jakmile se ocitli sami, pokoušel se ji pře-

svědčit, aby prostě utekli, vzali se a žili vlastní život. Byl tak nadšený a optimistický, že málem svolila, ale jeho zápal ji znervózňoval. I když Jaka milovala, neviděla důvod pospíchat. „I za rok přece budeme spolu a pak můžeme uspořádat tu velkou svatbu, o které jsem vždycky snila.“

Ale Jako čekat nechtěl. Choval se čím dál podrážděněji a žárlivěji, i když se snažil hrát roli džentlmena. A za měsíc, když se spolu vraceli domů z jedné z četných schůzek, skončil její svět v krvi a lžích...

V následujících dvou letech se Antonia naučila nevěřit nikomu kolem sebe. Dovedl ji k tomu Jako, zatímco byli na útěku. Pak utekla i od něj. S novým vzhledem a identitou uprchla do hlavního kosmického přístavu Aeroku, vyplnila na kolonizačním úřadě žádost a nastoupila na nejbližší loď mířící na planety Vzdálené zóny. Nestarala se o to, která to bude.

Loď mířila na Pekelnou díru...

„Je tam něco vidět?“

Antonia se podrážděně obrátila. Vedle ní stál usměvavý, věčně dobře naladěný muž, kterého zaznamenala už po cestě z uzlu na Sonjeeře. Bála se, že ji nějak poznal nebo vystopoval, ale vypadalo to, že je prostě srdečný ke každému, bezstarostně užvaněný, spokojený, že si vybral cestu na Hallholme.

„Ze všech průhledů je vidět to samé.“ Doufala, že narážku pochopí a odejde. Nestalo se.

„Jmenuju se Fernando – Fernando Neron. Máme před sebou veliký dobrodružství! A kdopak jste vy?“

Antonia byla ve střehu, ale uvědomila si, že přílišnou rezervovaností by vzbudila jenom podezření. Kromě toho si musí zvykat vystupovat pod falešnou

identitou, a tak se rozhodla začít s tím hned. „Antonia Anquiová,“ představila se. „Doufejme, že to bude dobrodružství, ne martyrium.“

„Slyšel jsi to, Vincente?“ Fernando mávl na dalšího muže, věčně zamlklého. „Prý doufá, že to bude dobrodružství, a ne martyrium.“

„Já ji slyšel.“ Muž přikývl, spíš zdvořile než otevřeně a přátelsky. Vypadal, že po celé putování nad něčím uvažuje.

Během té čtyřdenní cesty se Antonia držela o samotě. Soukromé spací kajuty v modulu byly tak malé a stísněné, že většina cestujících raději trávila dny ve společenské místnosti, což je nutilo se navzájem poznat.

Jen hrstka cestujících se tvářila, že má ze své situace radost. Jedna skupina, náboženský kult izolacionistů zvaný Děti Amadinu, se spolucestujícím vyhýbala ještě víc než Antonia. Členové kultu se dali lehce poznat podle rovně sestříhaných vlasů – muži i ženy – a pytlovitých bledě modrých uniforem, které nevypadaly zvláště vhodně do špinavého prostředí divočiny. Další podivná náboženská skupina, hledající v Pekelné díře zemi zaslíbenou... nebo aspoň místo, kde by je lidé nechali na pokoji.

Jela s nimi i skupina odsouzenců vyhoštěných na Hallholme a držených v oddělené části. Konstelace si ráda myla ruce nad takovými problémy a nechávala úředníky Vzdálené zóny, aby se s trestanci vypořádali sami. Zbytek cestujících na palubě modulu tvořili obchodní zástupci a vládní úředníci, zabraní do vlastních záležitostí, o ostatní pasažéry se nezajímali.

„Co vás tedy přivádí do téhle jámy pekel, mladá dámo? Kolik vám je – osmnáct, devatenáct? A jste moc hezká, žádná typická kolonistka.“ Od Fernanda to znělo upřímně a přátelsky.

Během let na útěku se Antonia naučila nikdy toho o sobě moc neprozrazovat. Snažila se být vstřícná jen tak, aby se vyhnula dalším otázkám. „Možná vám to povím později. Teď bych si ještě ráda užila to ticho. Třeba máme poslední chvíle klidu, než nám začne tvrdá práce.“ Prohnula rty a nasadila něco, co mělo vypadat jako upřímný úsměv.

Fernando se rozesmál a znovu se ohlédl přes rameno. „Slyšel jsi to, Vincente? Prý si máme užít poslední chvílku klidu.“

„Já s ní souhlasím.“ Vincent se usadil.

Cestovní modul se bez varování zachvěl. Upínací háky se uvolnily a plavidlo začalo klesat dolů k planetě.